

Llei d'amnistia versió 1.1

Aquest dijous es va votar a la Comissió de Justícia del Congrés dels Diputats una nova versió del projecte de llei d'amnistia que havien consensuat els grups parlamentaris del PSOE, ERC i JuntsxCat. Va ser acceptada i serà presentada al proper ple del Congrés per a la seva aprovació.

No m'he atrevit a titular l'article com a "nova versió de la llei"; ni tan sols com a "versió 2.0". De fet, es tracta d'una variant de la versió original que havia estat acceptada a tràmit en el seu dia pel Congrés.

Les principals diferències són: (1) avançar la data inicial dels fets amnistiats al dia 1 de novembre de 2013, en lloc de l'1 de gener de 2014; (2) remarcar que les possibles malversacions de cabals públics relacionades amb el procés només seran amnistiades si no persegueixen un benefici personal de caràcter patrimonial; (3) millorar la definició de les excepcions a l'amnistia consistents en actes de terrorisme, alta traïció o tortures i tractes de-

gradants; i (4) permetre que algunes sancions de multa puguin ser objecte de devolució si els fets són amnistiats, sempre que s'haguessin imposat en aplicació de l'anomenada "lleï mordassa".

No tinc cap dubte que la intenció dels redactors ha estat lloable. En alguns extrems suposen una millo-

Es tracta d'una variant de la versió original que havia estat acceptada a tràmit en el seu dia pel Congrés dels Diputats

ra notable: tant la modificació de la data d'inici, com l'eventual devolució de les multes, són qüestions clares i difícilment opinables, que sens dubte amplien l'àmbit de l'amnistia en relació a la primera versió de la llei. Per altra banda, el seu redactat és difícil que pugui donar lloc a interpretacions que desvirtuïn

la literalitat del seu text.

No opino el mateix del segon i tercer grup de modificacions. La persecució d'un benefici personal de caràcter patrimonial és una qüestió de fet que, encara que tots siguem conscients que no concorria en els dirigents del procés, haurà de ser apreciada pels tribunals encarregats de jutjar-ho. I l'existència o no d'actes de terrorisme, d'alta traïció o de tortures i tractes degradants, també. Encara que aquí hi detectem esforços de precisió molt notables, seran els tribunals els que decidiran si els actes encaixen o no dins d'aquestes definicions.

Tal com es manifesten els tribunals espanyols ara per ara (em refereixo especialment als seus estaments superiors, que seran els encarregats de decidir, en darrera instància) tenim tots els motius per tèmper que tendiran a apreciar les conductes dels encausats de la manera que els sigui menys favorable. En aquest cas, de la manera que afavoreixi la seva exclusió de la llei d'amnistia.

SIMEÓ MIQUEL

Advocat

Teresa Giné Bonet

Potser aquest nom, així de primeres, molts no identificareu qui era la Teresa. De fet, jo tampoc sabia qui era fins fa poc. La majoria de les dones, malauradament, no han quedat reflectides en el seu pas per la història. És una realitat que entre la documentació que es conserva en els arxius és difícil trobar referències a dones, potser perquè no exercien gairebé cap professió, potser perquè tampoc van poder votar fins als anys trenta del segle XX o potser perquè no podien actuar de manera independent en quasi cap aspecte legal. Una llàstima perquè la majoria de vegades no queda evidència en la documentació que guardem els arxius que elles també van existir. Potser per això m'he engrescat a parlar de la Teresa Giné. En sé poc d'ella, ben poc. Sé per exemple que va néixer cap allà l'any 1885 i que era filla de la Fullea, que els seus pares, el Salvador i la Maria, eren mestres de professió. Sé que amb només 16

anys entrà a treballar com a mestra, juntament amb la seva mare, a l'escola municipal del patronat Asil Borràs i que arribà a ser la directora de l'escola. Sé també que durant la República instaurà el mètode Montessori a la dita escola i les cròniques de l'època ressalten el seu esperit emprenedor i la seva capacitat de treball. Sé que

Demà farà 64 anys que va morir aquesta mestra, una de tantes grans dones que han estat oblidades per la història

l'any 1937 acollí a una nena refugjada de nom Brígida que procedia de Madrid. Sé també que l'any 1939 fou depurada i expulsada de l'Ajuntament "por ser de ideas izquierdistas, admiradora ferviente de Juventud Republicana y por su simpatía demostrada en favor de la causa marxista en todos

sus actos". Sé que va intentar defensar-se, però no va servir de res i no tornà a exercir fins a 1951. Se que estava casada amb l'Albert Llobet Farré i que no va tenir fills, i que vivia al carrer Cavallers número 8 i sé que l'any 1960 moria amb 75 anys i que des de llavors descansa en el Cementiri de Lleida. Però no en sé res més d'ella i em sap greu no poder aprofundir en la seva vida tant personal com professional. De totes maneres si aquestes quatre ratlles serveixen per treure a la llum una dona que va contribuir en l'educació dels nens i nenes de Lleida i trencar amb el silenci d'aquelles dones oblidades per la història, sols amb això ja em sento satisfeta.

Demà 11 de març, casualment, farà 64 anys que va morir, la primera sorpresa vaig ser jo, perquè quan em vaig decidir a parlar sobre la Teresa ni tan sols sabia la data de la seva mort, coses de l'atzar potser. Teresa Giné Bonet, gràcies per tant!

IOLANDA ENJUANES

Cap del Servei d'Arxius i Gestió de Documents de la Paeria de Lleida